

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 422/11
09.03.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Vlaste Jovanović, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući o zahtevu D.z.t. O.T. d.o.o. B., pravnog sledbenika P.z.p. i i.u.i. M.W. d.o.o. iz B., koji je podnet preko punomoćnika G.C. i J.J., advokata iz B., za preispitivanje sudske odluke - presude Upravnog suda 11 U 7536/10 (2009) od 16.06.2011. godine, uz učešće protivne stranke Republike Srbije - Republičke agencije za elektronske komunikacije, ranije Republičke agencije za telekomunikacije, u predmetu utvrđivanja visine naknade za korišćenje radio frekvencije, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 09.03.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se UVAŽAVA, UKIDA presuda Upravnog suda 11 U 7536/10 (2009) od 16.06.2011. godine i predmet vraća Upravnom sudu na ponovno odlučivanje. **O b r a z l o ž e n j e**

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnosioca zahteva podneta protiv rešenja Republičke agencije za telekomunikacije broj 1-02-416-751/08 od 12.12.2008. godine, kojim se P.z.p. i i.u.i. M.W. d.o.o. iz B., čiji je pravni sledbenik D.z.t. O.T. d.o.o. B., utvrđuje naknada za korišćenje radio-frekvencija u frekvencijskom opsegu 3400-3600 MHz, za periode i u iznosima bliže označenim u dispozitivu tog rešenja, sa obavezom uplate ukupnog iznosa naknade od 9.285.245,90 dinara u roku od 30 dana od dana dostavljanja rešenja.

U zahtevu, koji je podnet na osnovu člana 49. Zakona o upravnim sporovima, podnosilac osporava zakonitost pobijane presude zbog povrede odnosno pogrešne primene odredaba Zakona o telekomunikacijama ("Sl. glasnik RS" br. 44/2003, 36/2006 i 50/2009). Navodi da je za dozvolu za radio-stanicu, koja je izdata na osnovu Zakona o sistemima veza platio sve važeće takse i troškove za period važenja dozvole 10 godina koje su predviđali tada važeći propisi, i da se u skladu sa članom 106. stav 3. Zakona o telekomunikacijama obratio tuženom sa zahtevom za zamenu važeće izdavanjem novih dozvola za radio-stanice. Ukazuje da se Upravni sud u pobijanoj presudi nije bavio niti se izjasnio o stavu 6. člana 106. Zakona o telekomunikacijama, koji je odlučujući za rešavanje ove pravne stvari. Ovo zato jer je tuženi organ morao da, saglasno toj zakonskoj odredbi, utvrdi status podnosioca zahteva po osnovu prava stečenih po ranije važećim propisima, a kako nije doneo odluku s tim u vezi, ne postoji ni pravni osnov da traži plaćanje naknade za korišćenje radio-frekvencije. Takođe ukazuje da sud u obrazloženju pobijane presude pogrešno navodi odredbu člana 65. stav 6. Zakona o telekomunikacijama, jer je pravo korišćenja frekvencijskih opsega navedenih u dozvolama stekao na osnovu člana 69. tada važećeg Zakona o sistemima veza, a ne po toj zakonskoj odredbi, pa je sledstveno tome pogrešno i podvođenje obaveznosti plaćanja godišnjih naknada za njihovo korišćenje pod odredbu člana 72. stav 4. Zakona o telekomunikacijama. Sa ovih razloga detaljno obrazloženih u zahtevu podnosilac predlaže da Vrhovni kasacioni sud zahtev uvaži i ukine ili preinači pobijanu presudu.

U odgovoru na zahtev protivna stranka, Republička agencija za elektronske komunikacije, ranije Republička agencija za telekomunikacije, ostaje u svemu pri navodima istaknutim u odgovoru na tužbu i obrazloženju osporenog rešenja, i predlaže da sud zahtev odbije kao neosnovan.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva, u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je osnovan.

Iz pobijane presude proizilazi da je Upravni sud odbio tužbu podnosioca zahteva jer je našao da je osporeno rešenje doneto bez povrede pravila postupka i uz pravilnu primenu materijalnog prava. Prema obrazloženju pobijane presude, tužilac je osnovano obavezan na plaćanje naknade za korišćenje radio-frekvencije, jer je tuženi organ u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja pravilno utvrdio da su postojeće dozvole za radio-stanice na snazi, da je tužilac na osnovu tih dozvola, saglasno odredbama člana 65. stav 5. Zakona o telekomunikacijama, stekao pravo da koristi radio frekvencije u opsegu navedenom u tim dozvolama, pa je kao njihov korisnik dužan da, saglasno članu 72. stav 4. Zakona o telekomunikacijama, plaća godišnju naknadu za korišćenje radio-frekvencije u visini koju odredi Agencija u skladu sa Pravilnikom o visini naknade za korišćenje radio-frekvencija ("Sl. glasnik RS" broj 8/06). Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da se osnovano navodima zahteva ukazuje da je Upravni sud tom presudom povredio zakon na štetu podnosioca zahteva, kada je u svemu prihvatio navode iz osporenog rešenja, a da se pri tome, imajući u vidu

navode tužbe, nije odredio po pitanju kakva je pravna priroda ranije stečenog prava podnosioca zahteva nakon stupanja na snagu Zakona o telekomunikacijama. Naime, tužilac je u tužbi ukazivao da tuženi nije postupio saglasno članu 106. stav 3. Zakona o telekomunikacijama, jer mu nakon stupanja na snagu tog zakona na njegovo traženje nije izdao novu licencu, zbog čega smatra da nije u obavezi da za korišćenje radiofrekvencija plaća naknade propisane odredbama tog zakona, obzirom da su postojeće dozvole izdate po ranije važećem Zakonu o sistemima veza, kojim ova naknada nije bila propisana. U obrazloženju osporenog rešenja tuženi organ je naveo da je Ministarstvo saobraćaja i telekomunikacija Republike Srbije, 2003. i 2004. godine, saglasno odredbama člana 69. Zakona o sistemima veza, izdalo tužiocu dozvole za radio-stanice sa rokom važenja od 10 godina, i da je dobijanjem tih dozvola imalac stekao pravo na korišćenje radio-stanice, odnosno pravo korišćenja radio frekvencija u opsegu navedenom u tim dozvolama, saglasno odredbama člana 65. stav 5. Zakona o telekomunikacijama („Sl.glasnik RS“ br. 44/03 i 36/06), koji je stupio na snagu 02.05.2003. godine, a po članu 114. počeo da se primenjuje od 28.avgusta 2005. godine. Takođe je naveo da je Agencija u zakonskoj obavezi da sprovede postupak izdavanja licence za frekventni opseg 3400-3600 MHz, u skladu sa opštim aktom ministarstva nadležnog za poslove telekomunikacije, ali dok se ne steknu zakonski uslovi za to da se može zaključiti da su postojeće dozvole za radio-stanice na snazi i njihov korisnik je u obavezi da plaća godišnju naknadu za korišćenje radio-frekvencije. U obrazloženju pobijane presude sadržani su isti navodi u vezi obaveze tužioca da plaća navedenu godišnju naknadu. Upravni sud nalazi da se tužilac neosnovano poziva na odredbu člana 106. Zakona o telekomunikacijama i da mu obaveza plaćanja naknade za korišćenje radio-frekvencije može biti određena tek nakon što tuženi zameni postojeće dozvole. Ovo iz razloga što nalazi da je pravilan zaključak iz osporenog rešenja da odobrenje i licenca predstavljaju dve različite kategorije, te da licenca u smislu odredbe člana 33. stav 4. Zakona o telekomunikacijama nije postojala u vreme važenja prethodnog zakona po kome je licencu izdavala Vlada Republike Srbije. Kako je nesporno da je tužiocu odobrenje za korišćenje radiofrekvencija izdalo nadležno ministarstvo, koje nije bilo nadležno da izdaje licence, to se predmetna odobrenja, u smislu Zakona o telekomunikacijama, po oceni Upravnog suda, ne mogu smatrati licencama. Međutim, osporeno rešenje ne sadrži ovakve navode i činjenične zaključke, a Upravni sud ne obrazlaže na osnovu čega je zauzeo izneti stav i tako utvrdio činjenično stanje bez rasprave. Uvidom u spise predmeta je utvrđeno da odgovor na tužbu Republičke agencije za telekomunikacije sadrži ovakvo zaključivanje, ali se ne može smatrati da je na taj način utvrđen pravni status tužioca nakon stupanja na snagu Zakona o telekomunikacijama, jer se taj status može utvrditi samo u rešenju, odnosno njegovom obrazloženju kao deo činjeničnog stanja. Prema članu 1. i članu 38. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ" 46/96), u upravnim sporovima sudovi odlučuju o zakonitosti akata kojima državni organi i preduzeća ili druge organizacije koje vrše javna ovlašćenja rešavaju o pravima ili obavezama fizičkih lica, pravnih lica ili drugih stranaka u pojedinačnim upravnim stvarima, a na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku. Shodno navedenim zakonskim odredbama, Upravni sud ceni zakonitost osporenog rešenja, u kome ne postoji činjenični zaključak u vezi pravne prirode stečenih dozvola za radio-stanice kakav je izražen u pobijanoj presudi, a koji je od bitnog uticaja na rešenje ove upravne stvari.

S tim u vezi, u odgovoru na zahtev protivna stranka je navela da u konkretnom slučaju ne postoji pogrešna primena odredbi člana 106. stav 1-5 Zakona o telekomunikacijama, jer te odredbe ne podrazumevaju zamenu dozvola izdanih shodno članu 69. Zakona o sistemima veza za nove licence, obzirom da te dozvole nisu licence niti druga prava koja odgovaraju licenci u smislu člana 33. stav 4. Zakona o telekomunikacijama. Imajući u vidu da su članom 33. Zakona o telekomunikacijama propisane vrste dozvola koje izdaje Agencija, a da član 106. stav 2. istog Zakona određuje da je imalac licence ili kakvog drugog prava dužan da u roku od godinu dana od dana primene ovog zakona zatraži od Agencije izdavanje nove licence (zamena licence) ili odobrenja, koja će biti izdata saglasno ovom zakonu, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je radi zakonitog odlučivanja u ovoj upravnoj stvari neophodno oceniti navode tužbe o pravnoj prirodi stečenog prava podnosioca zahteva nakon stupanja na snagu Zakona o telekomunikacijama, imajući u vidu i odredbe člana 106. stav 6. Zakona o telekomunikacijama.

Ovaj sud je cenio navode podnosioca zahteva da je za period važenja dozvola platio sve važeće takse i troškove koje su predviđali tada važeći propisi, pa nalazi da ovi navodi nisu osnovani. Ovo stoga što se iz spisa vidi da su naknade na čije se plaćanje podnosilac poziva, predviđene Zakonom o republičkim administrativnim taksama. Kako su ovim zakonom regulisane isključivo administrativne takse, to se iste ne mogu poistovetiti sa naknadama za korišćenje radio-frekvencije, koje su propisane članom 72. Zakona o telekomunikacijama.

Sa iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 3. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude i predmet vratio Upravnom sudu koji je dužan da u ponovnom postupku raspravi sva pitanja na koja mu je ukazano ovom presudom.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 09.03.2012. godine, Uzp 422/11

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.